

ORIGINAL

Čj.: 25/16 Cm/507/95-181-

ČESKÁ REPUBLIKA

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne:

Krajský soud v BRNĚ
dne:

Je vykonatelné od:

Podpis:

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrou Weissovou v právní věci žalobce FIDES, spol. s r.o., se sídlem Brno, Alešova 39, IČ: 18826245, právně zast. JUDr. René Huškem, advokátem v Brně, Poštovského 6, proti žalovanému FIDES - ART, spol. s r.o., se sídlem Brno, Skoumalova 13, IČ: 49966731, právně zast. JUDr. Milanem Vašíčkem, advokátem v Brně, Lidická 57, o ochranu proti nekalé soutěži

t a k t o :

I. Žaloba s požadavkem, aby žalovanému byla uložena povinnost zaslat na adresu Ministerstva vnitra České republiky dopis v následujícím znění: "Oznamujeme Vám, že údaje obsažené v dopise ze dne 17.5.1995 o tom, že nastalo reálné nebezpečí rozpadnutí vývojového týmu ve společnosti FIDES spol. s r.o. a o tom, že ze strany této firmy existuje nebezpečí prolomení ochrany softwarového vybavení, přičemž vyřazení všech ochran pro celý systém může potvrdit pouze firma FIDES - ART spol. s r.o., nejsou pravdivé", se zamítá. 1.000

II. Žaloba se žádostí, aby žalovaný byl zavázán k zaplacení přiměřeného zadostiučinění ve výši 2.500.000,-- Kč, se zamítá.

III. Žaloba se žádostí, aby žalobci bylo přiznáno právo uveřejnit na náklady žalovaného výrok a zkrácené odůvodnění rozsudku v deníku Hospodářské noviny a v magazínu Security, a to v každé z těchto tiskovin jedenkrát, se zamítá.

IV. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náklady řízení

ve výši 119.825,-- Kč k rukám právního zástupce žalovaného do 3 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 7.9.1995, po částečném zpětvzetí ze dne 28.2.1997 a 16.3.2001 se žalobce domáhal ochrany před nekalosoutěžním jednáním žalovaného a žádal, aby žalovanému byla uložena povinnost zaslat na adresu Ministerstva vnitra České republiky dopis ve znění, které bylo v žalobě přesně uvedeno. Dále pak žádal, aby žalovaný byl zavázán k zaplacení přiměřeného zadostiučinění ve výši 2.500.000,-- Kč a konečně, aby bylo přiznáno právo na uveřejnění výrokové části a zkráceného odůvodnění rozsudku v deníku Hospodářské noviny a v magazínu Security, a to na náklady žalovaného.

Žalobce v žalobě, jakož i v jejích doplněních uvedl, že podniká v převažujícím předmětu činnosti zřizování poplašných zařízení, montáž a opravy telekomunikačních zařízení a s tím související poskytování softwaru. Konkrétně se jedná o zhotovování a montáže pultů centralizované ochrany členěné podle konečný uživatelů buď pro výzbroj Policie ČR (FAUTOR II) nebo typ civilní (SEDAT). Na základě upozornění obchodních partnerů žalobce zjistil, že jednatele žalované společnosti rozeslali propagační materiál nazvaný "představení firmy", v němž mimo jiné uvedli, že "přestaly existovat podmínky pro vývoj ve firmě jejich dosavadního působení" a že "firma má vrcholové zkušenosti v oboru kombinovaných lokálních rádiových a drátových datových sítí pro přenos dat malého objemu a velkého významu" a že nabízí "realizaci systémové analýzy, návrhy hardwaru a softwaru, provedení hardwaru a softwaru: PCO FAUTOR, PCO SEDAT". Následně pak jednatele žalované společnosti zaslali Ministerstvu vnitra ČR dopis nazvaný "závažné oznámení", v němž jednak popisují genezi žalované společnosti a pak mimo jiné uvádí, že "nastalo reálné nebezpečí, že se celý vývojový tým (ve společnosti FIDES s.r.o.) rozpadne", a že "existuje ze strany FIDES nebezpečí prolomení ochrany softwarového vybavení". V tomto dopise bylo také napsáno, že "vyřazení ochrany pro celý systém může nyní potvrdit pouze firma FIDES - ART". Toto jednání žalovaného považuje žalobce za jednání nekalosoutěžní, které poškozuje žalobce s tím, že údaje uvedené v reklamních materiálech žalovaného naplňují znaky skutkové podstaty nekalé soutěže, a to konkrétně klamavé reklamy dle § 45 obchodního zákoníku, vyvolání nebezpečí záměny dle § 47 písm. b) obchodního zákoníku a zlehčování dle § 50 odst. 1 obchodního zákoníku. Reklamní materiál, který žalovaný rozeslal na adresy nejdůležitějších obchodních partnerů žalobce závažně poškozuje dobré jméno žalobce a na základě takového jednání žalovaného mu umožní získat výhodnější postavení na trhu. Tím může žalobci přivodit nenahraditelnou újmu spočívající ve ztrátě hlavních obchodních partnerů, kterými zejména jsou Ministerstvo vnitra ČR a Policie ČR. Požadavek na zaplacení přiměřeného zadostiučinění je pak podle žalobce odůvodněn tím, že dodávky mají speciální charakter a v důsledku

pokračování

25/16 Cm 507 / 95 -

nekalosoutěžního jednání žalovaného tak vznikla žalobci újma, kterou je třeba právě ve formě přiměřeného zadostiučinění uhradit.

Žalovaný se k předmětu sporu vyjádřil tak, že vytýkané jednání nenaplnuje znaky generální klausule nekalé soutěže dle ust. § 44 obchodního zákoníku. Podle žalovaného účastníci řízení nejsou v soutěžním vztahu, neboť společníci žalobce i žalovaného jsou převážně stejní a je tedy absurdní, aby spolu navzájem soutěžili. Dále vytýkané jednání nemůže ani přivodit újmu jiným spotřebitelům či žalobci jako soutěžiteli, neboť účastníci řízení navzájem k sobě nejsou soutěžiteli a konečně jednání žalovaného, které je žalobou napadáno, není ani v rozporu s dobrými mravy soutěže. Jedná se především o neshodu mezi společníky v obou společnostech a tedy nejedná se o jednání nekalé soutěže. Z těchto důvodů proto žalovaný navrhl, aby žaloba byla v celém rozsahu jako nedůvodná zamítnuta.

Soud provedl dokazování listinami, jakož i výslechy svědků, které účastníci k prokázání svých skutkových tvrzení navrhli. Z takto provedeného dokazování soud zjistil následující skutečnosti:

Z výpisu z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Brně, oddíl C, vložka 1528 ze dne 22.4.2002 soud zjistil, že dne 28.5.1991 byl do obchodního rejstříku zapsán žalobce se sídlem Brno, Alešova 39, IČ: 18826245, jehož jediným jednatelem je L H, přičemž předmětem podnikání žalobce je mimo jiné montáž, oprava, údržba vyhrazených elektrických zařízení, projektování elektrických zařízení, podniky zajišťující ostrahu osob a majetku, zřizování poplašných zařízení, montáž a opravy telekomunikačních zařízení, poskytování softwaru. Společníky žalobce jsou L H, A Ž, a M.

Z výpisu z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Brně, oddíl C, vložka 13216 ze dne 22.4.2002 soud zjistil, že dne 7.12.1993 byla do obchodního rejstříku zapsána společnost FIDES - ART spol. s r.o., tedy žalovaný, sídlem Brno, Skoumalova 13, IČ: 49966731, jejímiž jednateli jsou M O a R Š. Společníky jsou pak kromě jednatelů též A Ž, a L H. Společnost mimo jiné podniká v předmětu podnikání poskytování softwaru, obchodní živnost, koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej, zprostředkovatelská činnost.

Z listiny nazvané "Zpráva jednatelů o dosavadní činnosti obchodní společnosti FIDES - ART spol. s r.o." ze dne 30.6.1995 soud zjistil, že jednatelé žalovaného vyhotovili označeného dne listinu, v níž popisovali dosavadní činnost žalovaného, kde mimo jiné uvedli, že úspěchy společnosti jsou zejména v oblasti poskytování software a obchodní činnosti. V listině také bylo uvedeno, že žalovaný získal zaměstnance, kteří byli dříve v pracovním poměru u žalobce a že také získal výlučné právo šíření programovaného vybavení radiového a telefonního pultu centralizované ochrany FAUTOR. Dále bylo v hodnocení uvedeno, že žalovaný má v době vyhotovení listiny 5 zaměstnanců v

odborných funkcích a pro společnost rovněž pracují oba jednatelé. Listina byla podepsána oběma jednatelemi společnosti.

Z listiny nazvané "Zpráva o záměrech činnosti obchodní společnosti FIDES - ART pro nejbližší období", vyhotovené dne 30.6.1995 soud zjistil, že tohoto dne jednatelé žalovaného vyhotovili listinu, jejímž obsahem byly informace o záměrech žalovaného v dalším podnikání. V této oblasti považoval žalovaný za stěžejní činnost týkající se pultů centralizované ochrany FAUTOR a softwarového vybavení v oblasti radiových a drátových datových sítí s tím, že žalovaný je připraven spolupracovat s výrobcem, firmou FIDES, na distribuci systému. Záměrem bylo také zmodernizovat síť PCO FAUTOR. V listině také bylo uvedeno, že žalovaný získal účast na realizaci integrovaných městských systémů a že i do budoucna chce věnovat převážnou část svého podnikání oblasti poskytování softwaru a obchodní činnosti.

Z výpisu z evidence MO soud zjistil, že Městská zpráva sociálního zabezpečení vyhotovila výpis zaměstnanců žalovaného v období 1.5.1995 až 31.3.1996. V tomto období byli zaměstnanci žalovaného Z k D , P F , I M Al M a K N Tyto skutečnosti žalovaný potvrdil.

Z části znaleckého posudku vyhotoveného znalcem v oboru technické obory různé, se specializací poplašné a zabezpečovací zařízení, ing. Jiřím Škaroupkou, v souvislosti s trestním řízením v případě zneužívání informací v obchodním styku, porušování povinností při správě cizího majetku, poškození a zneužití záznamu na nosiči informací a nekalé soutěže soud zjistil, že znalec se při podání znaleckého posudku v probíhající trestním řízení vypořádával mj. s otázkou, zda firma A.R.T. s.r.o. (tedy nikoliv žalovaný) může nabízet kompatibilní zařízení se systémem FAUTOR II, aniž by její zaměstnanci měli detailní znalosti od firmy Fides s.r.o. a dospěl k závěru, že podle něhož firma A.R.T. s.r.o. nemohla nabízet zařízení kompatibilní se systémem FAUTOR II za předpokladu, že by její zaměstnanci nebo společníci neměli detailní znalosti, které před tím měla jen firma FIDES s.r.o. a její zaměstnanci nebo spolupracovníci a díky pohybu zaměstnanců mezi společností FIDES s.r.o. a A.R.T. s.r.o. získala firma A.R.T. s.r.o. i znalosti ohledně významného zákazníka společnosti FIDES s.r.o., to jest Policie ČR. Znalec dále při podání znaleckého posudku uvedl, že do doby navázání obchodních kontaktů společnosti A.R.T. s Policií ČR byl žalobce jediným dodavatelem zařízení systému FAUTOR II a následně obchodní kontakty Policie ČR s firmou A.R.T. připravili žalobce o některé obchodní případy či obchodní příležitosti, tedy došlo ke zhoršení postavení žalobce na trhu. Znalec v tomto smyslu nevěděl, zda se jednalo o dovořenou aktivitu nové firmy vstupující na trh nebo o nekalosoutěžní jednání, tedy zda žalobce měl či neměl s takovýmto možným vstupem konkurenta na trh počítat, ani nevěděl, zda ze strany Policie ČR nebylo vpuštění konkurence na trh s pulty centralizované ochrany cílem nebo povinností. Tyto otázky v rámci znaleckého posouzení nebyly znalci položeny. Konečně pak ve znaleckém posudku mimo

jiné znalec uvedl, že v České republice existují nejméně dva výrobci, kteří nabízejí podobná zařízení jako žalobce, a to společnost RADOM, s.r.o., Pardubice, se systémem RADOM SECURITY a ostravská firma NAM (obchodní jméno NAM - Tomčala) se zařízeními NAM systém 2000 nebo NAM Global. Základní funkce zařízení těchto firem jsou srovnatelná s výrobkem žalobce FAUTOR II a obě tyto firmy, i další, nabízejí svá zařízení policii a výrobek RADOM SDECURITY byl Policií ČR již také dodán. Tyto firmy pak na trhu působí od roku 1991 resp. 1992. Znalec také uvedl, že systém srovnatelný se systémem FAUTOR II je možno získat i dovozem ze zahraničí. Tito další výrobci jsou však podle znalce pouze potenciální konkurencí, neboť žalobce je v kontaktu s největším a nejdůležitějším zákazníkem, to jest Policií ČR a zaujímal jedinečné postavení na trhu do doby aktivit firmy A.R.T., s.r.o..

Z pracovní smlouvy A M s žalobcem soud zjistil, že tato byla uzavřena dne 21.4.1993 a dnem nástupu do práce bylo 1.8.1993. Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou ve funkci vývojový pracovník. V pracovní smlouvě pod bodem 5.3 bylo mimo jiné uvedeno, že zaměstnanec nesmí být společníkem společnosti nebo vyvíjet vlastní podnikatelskou činnost ve stejném předmětu činnosti jako organizace s tím, že tato povinnost trvá i po skončení pracovního poměru po dobu jednoho roku. Pracovní smlouva byla oběma smluvními stranami podepsána. K této listině, zejména pak k tzv. konkurenční doložce v bodě 5.3, žalovaný uvedl, že v době podpisu této pracovní smlouvy bylo ujednání - tzv. konkurenční doložka - v pracovní smlouvě neplatné, neboť tehdejší právní úprava takové ujednání neumožňovala. Navíc pak namítl, že je zcela přirozené, že zaměstnanec využívá svých dosavadních zkušeností získaných v předchozím pracovním poměru i v pracovním poměru novém, neboť pokud by tomu bylo naopak, bylo by fakticky nemožné v průběhu života měnit zaměstnavatele.

Z pracovní smlouvy uzavřené mezi pracovníkem A M a společností FIDES - ART spol. s r.o. soud zjistil, že tato byla uzavřena dne 21.4.1995 se dnem vzniku pracovního poměru 1.5.1995 na dobu neurčitou ve funkci vývojový pracovník. V bodě 2.3 smlouvy bylo mimo jiné uvedeno, že pracovník nesmí být společníkem společnosti, či vyvíjet vlastní podnikatelskou činnost ve stejném předmětu činnosti jako má organizace s tím, že tato povinnost trvá i po dobu jednoho roku od data ukončení pracovního poměru. I k tomuto ujednání žalovaný namítl, že je, pokud jde o konkurenční doložku v bodě 2.3 smlouvy, neplatná pro rozpor se zákonem.

Z dopisu J Š . L. H. D. E. a ze dne 4.4.1997 adresovaného Policejnímu prezídiu ČR k rukám V. S. soud zjistil, že tito informovali Policejní prezídium ČR o situaci bezpečnosti provozu systému FAUTOR II návazně na předcházející schůzku ze dne 25.3.1997 s tím, že dosud je účinně zabráněno případnému zneužití objektového zařízení v civilním sektoru. Pisatelé v dopise uvádějí, že po vstupu dalšího subjektu do výroby komunikačních komponentů nelze zaručit unikátnost číslování a v případě zneužití nelze zjistit a označit viníka, přičemž ze

pokračování

strany firmy A.R.T. není možno očekávat případnou spolupráci, neboť vůči ní pisatelé uplatnili žalobu pro poškozování firmy. Pisatelé uvedli, že nemohou vyloučit zneužití informací o systému FAUTOR II s úmyslem pisatele poškodit. Proto navrhli řešení spočívající v postupném přechodu na nový komunikační protokol a zajištění součinnosti bez finančních nároků. V dopise také nabídli předání technické dokumentace k systému v podobě tří fází v dopise popsanych. Dále v dopise také uvedli důvody pro setrvání systému FAUTOR II jako "speciálu", to jest bez možného přístupu dalších konkurenčních dodavatelů, což zajistí jedinečnost celého systému i zajištění jeho bezpečnosti s možností dalšího rozvoje.

Z dopisu J. Š. L. H. D. S. a psaného na hlavičkovém papíře žalobce ze dne 22.10.1997 soud zjistil, že tohoto dne byl Policejnímu prezídiu ČR zaslán žalobcem dopis ve věci záměru otevření systému FAUTOR II dalším výrobcům s tím, že tento dopis obsahově korespondoval s dopisem předchozím ze dne 4.4.1997, na který také toto stanovisko odkazovalo a opětovně bylo v dopise zdůrazněno, že je žádoucí, aby byl ponechán výhradní výrobce zařízení systému FAUTOR, neboť se jedná o speciál, pro který platí omezení šíření informací.

Z usnesení vlády České republiky ze dne 7.10.1992 č. 584 soud zjistil, že vláda České republiky mimo jiné přijala usnesení, v němž pod bodem II. bod 3 ministru vnitra uložila do 31.10.1992 vypracovat konkrétní harmonogram realizace vybavení Policie ČR jednotným typem pultu centralizované ochrany a s tím souvisejících následných činností.

Z protokolu o výběru zařízení PCO pro zařazení do materiálové třídy 22 ze dne 3.3.1992, soud zjistil, že Policie ČR, policejní ředitelství, služba kriminální policie, odbor nástrahové a zabezpečovací techniky sepsal protokol o proběhlém výběrovém řízení ohledně výběru pultu centralizované ochrany, přičemž ve výběrovém řízení se zúčastnily výrobky firem FIDES, D.E.S.K. Izrael, Pinkerton, Aelettronica, CHOB ELECTRONICS a Tesla, přičemž požadovaným technickým parametrum podle protokolu nejlépe vyhovoval a doporučen k zařazení do výbroje Policie ČR byl výrobek firmy FIDES Brno, jehož výhodou byl přenos informací jak v rádiové, tak v telefonní síti, dále budoucí možná spolupráce s pracovníky firmy při zdokonalování a programovém vybavení i cena nabízeného zařízení a bylo rozhodnuto zařadit výrobek firmy FIDES Brno do materiálové třídy 22 pro vybavení Policie ČR.

Z listiny nazvané závěry z porady vedoucích pracovníků služby ochrany objektů, konané dne 3.3.1992, datované 4.3.1992 soud zjistil, že jednotlivým správám krajů České republiky byly sděleny výsledky porady vedoucích pracovníků služby ochrany objektů ohledně výběru vhodného zařízení pultu centralizované ochrany s tím, že výběrového řízení se zúčastnilo 6 firem z nichž bylo doporučeno zařadit do vybavení Policie ČR zařízení firmy FIDES z České republiky, neboť nabídka této firmy nejlépe vyhovovala požadovaným kritériím a v listině také byly uvedeny předpoklady pro budoucí zařazení tohoto zařízení pultu

centralizované ochrany do vybavení Policie ČR, to jest uzavření příslušné smlouvy, zkušební provoz ve vytypovaných lokalitách i proškolení pracovníků.

Z kupní smlouvy uzavřené mezi Policií ČR a žalobcem dne 10.10.1992 soud zjistil, že tohoto dne byla uzavřena smlouva, jejímž předmětem byla dodávka systému pultů centralizované ochrany (dále jen PCO) FAUTOR II, který vyvinula a vyrobila firma FIDES spol. s r.o., jehož je výhradním distributorem. Smlouva obsahovala ujednání o dodacích podmínkách, to jest závazek dodat do 30.12.1992 21 ks zařízení s tím, že bližší specifikace jednotlivých dodávek bude řešena samostatnými objednávkami učiněnými do 30.9.1992. Smlouva také obsahovala ujednání o ceně, fakturaci, opravách, jakož i další všeobecné podmínky a byla zástupci obou smluvních stran podepsána dne 10.9.1992.

Z dopisu zvláštního technického útvaru Policie ČR, adresovaného jednotlivých správám krajů ze dne 21.7.1997 soud zjistil, že v souladu se závěry celostátní porady vedoucí OTO SKP správ krajů bylo rozhodnuto umožnit vstup do systému FAUTOR II firmě Advanced Radio Telemetry spol. s r.o. (ve zkratce A.R.T.) s tím, že pro krajská pracoviště OTO budou zakoupena objektová zařízení na základě výsledků výběrového řízení mezi firmou A.R.T. a firmou FIDES v rámci limitu pro dosud nenásmlouvaná zařízení od firmy FIDES s tím, že termín výběrového řízení je předpokládán v září roku 1997.

Z metodického pokynu ředitele ZTÚ SKP Policie ČR ze dne 11.12.1997 soud zjistil, že Policií ČR bylo rozhodnuto o vstupu dalšího dodavatele do systému FAUTOR II, a to společnosti Advanced Radio Telemetry spol.s r.o. (ve zkratce A.R.T.), přičemž pokyn obsahoval i podmínky, za kterých je možno používat výrobek této společnosti s tím, že zařízení firmy FIDES a firmy A.R.T. budou obsahovat odlišná číselování pro jejich možnou identifikaci. Bylo také uvedeno, že vztahy mezi Policií ČR a firmou A.R.T. se budou řídit dohodou o součinnosti.

Z faxu adresovaného čtvrtým odborem ZTÚ SKP společnosti Trade FIDES a.s. dne 19.10.1999 soud zjistil, že vedoucí ZPÚ SKP čtvrtého odboru, P. K., sděloval témata k jednání Policie ČR s firmou FIDES dne 21.10.1999, a to: spory A.R.T. s.r.o. versus FIDES s.r.o., nesoulad mezi označením firmy (ve smlouvách FIDES s.r.o., Brno, při plnění FIDES - LINE a.s. Praha), zpracování standardu pro fungování a činnost systému PCO FAUTOR, prokázání oprávněnosti pracovníků FIDES pro práci s utajovanými skutečnostmi "vyhrazené" a modernizace systému centralizované ochrany FAUTOR II versus neoficiálně avizovaný nový název pultu.

Z listiny nazvané "rozvázání pracovního poměru" soud zjistil, že dne 20.4.1995 A. M. podal žádost o ukončení pracovního poměru k 30.4.1995 a žádal o dohodu o ukončení pracovního poměru k témuž datu. Souhlas s ukončením pracovního poměru dohodou ke dni 30.4.1995 na listině podepsal M. O. technický ředitel FIDES spol. s.r.o.

Z pracovní smlouvy P F s žalobcem ze dne 13.12.1993 soud zjistil, že mezi smluvními stranami byla dne 13.12.1993 podepsána pracovní smlouva s datem nástupu do práce 1.1.1994 na dobu neurčitou ve funkci samostatný technik. Pracovní smlouva obsahovala v bodě 5.3 tzv. konkurenční doložku o obsahu stejném jako obsahovala pracovní smlouva žalobce s A M (viz shora).

Z dopisu F F žalobci ze dne 20.4.1995 soud zjistil, že tohoto dne podal zaměstnanec žalobce, P F, žádost o ukončení pracovního poměru dohodou ke dni 30.4.1995. Souhlas s tímto návrhem vyjádřil svým podpisem M O technický ředitel FIDES spol. s r.o. dne 20.4.1995.

Z pracovní smlouvy K N s žalobcem soud zjistil, že dne 1.10.1994 žalobce s K N uzavřel pracovní smlouvu pro druh práce technik, a to ode dne 1.10.1994 na dobu neurčitou s tím, že v bodě 2.3 obsahovala pracovní smlouva tzv. konkurenční doložku o obsahu shodném jako u jiných zaměstnanců žalobce (např. A M či F F I).

Z dopisu K N adresovaného žalobci ze dne 20.4.1995 soud zjistil, že tohoto dne K N požádal žalobce o ukončení pracovního poměru dohodou ke dni 30.4.1995. Souhlas s ukončením pracovního poměru dohodou pak vyjádřil M O, technický ředitel FIDES spol. s r.o. svým podpisem učiněným na listině dne 20.4.1995.

Z faxového dopisu žalovaného adresovaného Ministerstvu vnitra PCR Praha ze dne 17.5.1995 soud zjistil, že tohoto dne zaslal žalovaný Policii ČR dopis nazvaný "závažné oznámení", v němž mimo jiné uváděl, že k 1.5.1995 skončili pracovní poměr u firmy FIDES spol. s r.o. všichni vývojoví pracovníci systému FAUTOR jako reakci na situaci, která nastala v divizi PCO FAUTOR po personálních a organizačních změnách. Podle pisatele nastalo "reálné nebezpečí, že se celý vývojový tým rozpadne. Východiskem se stala jejich činnost ve firmě Fides - ART", která byla založena v roce 1993. V dopise bylo také uvedeno, že žalovaný zaměstnává vývojové pracovníky, kteří vyvinuli a realizovali systém FAUTOR II a pracují na jeho vylepšení (FAUTOR III). Pisatel také uvedl, že "existuje ze strany firmy FIDES nebezpečí prolomení ochrany SW vybavení, která byla vytvořena se záměrem zabránit zneužití SW". Prolomení této ochrany se podle pisatele nedá vyloučit. Podle žalovaného "vyřazení všech ochranných pro celý systém může nyní potvrdit pouze firma FIDES - ART". Žalovaný v dopise také uvedl, že je připraven obchodně poskytovat veškeré softwarové vybavení pro PCO FAUTOR nebo jej dodat výrobcí zařízení na žádost Policie ČR. Listina byla podepsána jednatelem žalovaného M C

Z výpovědi účastníka - jednatele žalovaného - M: O soud zjistil, že na vyhotovení listiny "závažné oznámení" ze dne 17.5.1995 si s odstupem času nevzpomíná, svůj podpis na listině není schopen stoprocentně

rozpoznat. Účastník uvedl, že jednal se zástupci Policejního prezidia Policie ČR, a to již od roku 1992. Na konkrétní okolnosti jednotlivých schůzek si však nevzpomněl. Účastník také nevěděl, zda se zástupci Policejního prezidia Policie ČR jednal jako zástupce žalobce či jiné společnosti. Účastník dále vypověděl, že někteří zaměstnanci žalobce ukončili pracovní poměr u žalobce a uzavřeli nový pracovní poměr s žalovaným, přičemž výpovědi za žalobce podepisoval právě O. Účastník také vypověděl, že žalovaný, pokud jde o software do pultů centralizované ochrany FAUTOR, neuskutečnil žádný obchod. Také uvedl, že vůči žalobci je vedeno vyšetřování ohledně zcizení programovaného vybavení FAUTOR, které probíhá a není skončeno. Pokud jde o patenty ohledně tohoto softwarového vybavení, vlastníky jsou pan Š a slyšený účastník. O uzavření licenční smlouvy však s nimi nikdo nejednal. Účastník také vypověděl, že Š není a nebyl zaměstnancem žalobce, avšak vystavoval za společnost faktury a částečně také pracoval v provozovně žalobce, přičemž žalobce využíval výsledků jeho práce. R Š však působil jako podnikatel, fyzická osoba, podnikající na základě živnostenského listu. Také pracoval pro společnost žalovanou. U této byl zaměstnán a pracoval v obdobné náplni práce jako jiný zaměstnanec, M, tedy jako vývojový pracovník.

Z výslechu svědka I K soud zjistil, že pulty centralizované ochrany a činnost ohledně nich byla zahájena v roce 1992 na základě usnesení vlády. Svědek byl ve skupině, která má na starost pulty centralizované ochrany u Policejního prezidia Policie ČR od 1.1.1995. V té době se spolupracovalo se společností FIDES s.r.o., a to asi do 1. pololetí roku 1995. Poté policejní prezidium získalo informace o tom, že tato firma se rozpadla na dvě firmy, a protože policie nevěděla, s kým má spolupracovat, byla nastavena praxe výběrových řízení. Pro bezpečnost fungování pultu centralizované ochrany však bylo lepší spolupracovat pouze s jednou firmou. Výrobky žalobce i žalovaného však byly téměř shodné. Výběrová řízení organizoval a zadával ředitel zvláštního technického útvaru pan S. Poté, co se policejní prezidium dozvědělo o problémech ve společnosti FIDES s.r.o., začalo spolupracovat s oběma firmami a na určité komponenty byla vypisována výběrová řízení. Výrobky obou společností byly podobné a fakticky na stejném principu, a proto většinou v úspěšnosti ve výběrovém řízení rozhodovala cena. K okolnostem, za nichž se policejní prezidium dozvědělo o problémech u žalobce, resp. o jeho rozpadu a vzniku společnosti FIDES - ART svědek uvedl, že tuto informaci získala Policie ČR jak od pana H, tak od pana O. Svědek nevěděl, zda v tomto směru byl zaslán nějaký dopis. Měl dojem, že tyto skutečnosti byly sděleny na jednání, na které se jmenovaní ohlásili. Svědek také uvedl, že ve věcech pultů centralizované ochrany několikrát jednal s panem O, když nabízel výrobky, nevěděl však, zda s ním jednal jako se zástupcem žalobce či žalovaného. Podle svědka to bylo tak, že nejprve s touto osobou jednal jako se zástupcem žalobce, poté jako se zástupcem žalovaného. Pan O na jednáních uváděl, že autorem softwaru je pan Š. Reakce žalobce na tyto skutečnosti však byla negativní a H. naopak tvrdil, že pravda je na

pokračování

jeho straně. Proto se Policie ČR rozhodla pro praxi výběrových řízení, neboť ve vzniklé situaci se neuměla orientovat a nevěděla, s kým má spolupracovat. Svědek také uvedl, že Policie ČR resp. Policejní prezídium Policie ČR vedlo jednání tak, že se jedná s panem H. a panem O. To, zda se jedná o zástupce společnosti FIDES, FIDES - ART resp. společnosti A.R.T. nebo jiné společnosti nebylo důležité. Jednali s konkrétními osobami.

Z výsledku svědka M. K. soud zjistil, že tento působil u Policie ČR. Systém pultů centralizované ochrany byl zahrnut do výběrového řízení pro výzbroj Policie ČR již v roce 1991. Jedním z ochranných systémů proti rozsáhlé trestné činnosti se jevil systém FAUTOR a svědek měl za úkol výběr techniky pro policii. Postupně bylo sehnáno asi 18 typů zařízení, z nichž řada byla před samotným výběrovým řízením vyloučena, neboť základním požadavkům nevyhovovala. Do konečného výběrového řízení se pak dostalo 6 systémů a toto výběrové řízení proběhlo v březnu roku 1992. V tomto zvítězil systém FAUTOR, následně pak proběhlo jednání s žalobcem. Byla uzavřena smlouva o koupi jednoho zařízení na zkoušku, které bylo instalováno v Litoměřicích, kde bylo testováno. Poté proběhly některé softwarové změny, a asi po třech až čtyřech měsících testování zhruba v září roku 1992 byla uzavřena smlouva s žalobcem ohledně koupě 21 systémů pultů centralizované ochrany, která byla v roce 1993 instalována na některá okresní ředitelství. Jednání s žalobcem byla intenzivní a za společnost jednal H. i O., někdy také Š. a pan S. Svědek uvedl, že asi v polovině roku 1995 byl H. informován o tom, že ve společnosti žalující jsou rozpory, a že na valné hromadě této společnosti byl O. ze společnosti vyloučen. Svědek se zajímal o to, zda se mění něco na dodávkách, byl ubezpečen, že kupní smlouvy, které byly uzavřeny, budou dodrženy z hlediska rozsahu dodávek, i termínů s tím, že žalobce pokračuje v činnosti a dodávky budou zachovány tak, jak byly sjednány. Poté již jednání za žalobce uskutečňoval pouze H. Svědek také uvedl, že systémy ochrany nabízely i další firmy, které však většinou byly Policejním prezídiem Policie ČR odmítány s tím, že systém je poskytován žalobcem a další zařízení s tímto systémem nejsou kompatibilní. Svědek u Policie ČR působil do května roku 1996. Svědek také uvedl, že pro policii bylo důležité, aby systém byl dodáván jedním dodavatelem, aby byl autonomní, to znamená, aby jej nebylo možno z vnějšku ovlivňovat a získávat informace nebo do něj z vnějšku pronikat. Proto policie neměla zájem na kombinaci s jinými systémy, což bylo praktické a důležité i pro utajení ochrany a fungování tohoto systému, aniž by mohl být zneužit. V průběhu dodávek byl systém pultů centralizované ochrany podroben vývoji. Nejprve bylo dodáno 21 systémů, následně pak byl systém dále vyvíjen na základě předchozích vyhodnocených výsledků, na čemž Policie ČR spolupracovala se zástupci společnosti panem O. a panem Š. Problémy ve společnosti FIDES s.r.o. byly svědkovi sděleny H. a tyto informace považoval za objektivní, některé věci se také dozvěděl z doslechu z policejního prezidia. Z doslechu od K. se také dozvěděl, že O. nabízí jiný výrobek, s

pokračování

0. však svědek nikdy nejednal. Svědek také uvedl, že pro výrobu softwarového vybavení pultu centralizované ochrany bylo třeba speciálních znalostí tak, aby celý systém mohl řádně fungovat pro potřeby Policie ČR. Ve věcech softwarového vybavení pak bylo jednáno se zaměstnancem žalobce ing. Svobodou. Svědek také vypověděl, že ve funkci vedoucího odboru nástrahové zabezpečovací techniky kriminální policie působil od 1.1.1995, pak došlo k likvidaci tohoto odboru a byl vytvořen zvláštní technický útvar služby kriminální policie. Tento však neměl oprávnění k uzavírání kupních smluv. To bylo záležitostí ekonomického oddělení, tedy zvláštní technický útvar vytvářel technické podklady a podmínky pro fungování budoucích dodávek, ekonomický odbor pak uzavíral jednotlivé smlouvy. Po 1.1.1995 tedy k obchodním jednáním s H. ve věci dodávek pultů centralizované ochrany neměl svědek oprávnění, jednal pouze ve věcech technických.

Z výpovědi svědka J. Š. soud zjistil, že jako zaměstnanec Policejního prezidia Policie ČR navazoval kontakty se společností FIDES, kterou zastupoval pan H. a pan C. Policie ČR nevnímala příliš rozdíly, o jakou společnost se jedná. Svědek věděl kromě žalobce a žalovaného také o existenci společnosti FIDES TRADE. Až posléze se dozvěděl, že existuje spor o autorství softwaru do objektových stanic systému pultů centralizované ochrany FAUTOR. Poté Policie ČR průběžně jednala s oběma firmami a následně byla praxe taková, že za společnost FIDES jednal pan H. za společnost FIDES - ART nebo potom A.R.T. pan O. Oba měli zájem na tom, aby s druhou firmou nebylo jednáno. Pro Policii ČR však bylo rozhodné, že obě firmy nabízely obdobné výrobky a policejní prezidium nechtělo učinit rozhodnutí, od které firmy bude odebírat. Proto byla zvolena praxe výběrových řízení i v případech, kdy to nestanovil zákon. V těchto byly úspěšné střídavě obě firmy, a to v závislosti na tom, o jakou zakázku se jednalo. Na konec tato jednání s oběma firmami vedla ke vzniku konkurenčního prostředí, což bylo pro Policii ČR prospěšné a vedlo to ke zlepšení kvality dodávek. Na počátky kontaktů si svědek nevzpomněl. Datoval je do roku 1994. Poté asi v roce 1995 Policie ČR dostala dopis od Š. kde oznámil, že je autorem softwaru do pultů centralizované ochrany a že nedal žalobci souhlas k využití tohoto softwaru, nýbrž tento byl dán společnosti FIDES - ART nebo firmě A.R.T.. Na přesné označení firmy se svědek nevzpomínal. Tento software se týkal pouze objektových zařízení, ne celého systému pultů centralizované ochrany. První informaci o problémech u žalobce svědek datoval právě z dopisu od Š. ohledně autorství softwaru. Svědek však sám v nejbližším kontaktu s firmami nebyl, neboť záležitosti pultů centralizované ochrany měl na starosti jiný odbor Policejního prezidia Policie ČR. Svědek po nahlédnutí do listiny - faxového dopisu nazvaného "závažné oznámení" ze dne 17.5.1995 uvedl, že tuto listinu viděl a na základě tohoto dopisu začalo Policejní prezidium Policie ČR jednat s žalobcem i s žalovaným, protože nastala obava poté, co se dozvěděli o sporech o autorství softwaru, že některá z firem nebude schopna zařízení dodávat tak, aby toto bez problémů fungovalo. Svědek také uvedl, že pro řádné fungování pultů centralizované ochrany a napojení na objektová zařízení byla

nutná znalost komunikačního protokolu, přičemž z toho, že žalobce i žalovaný v tomto směru nabízeli podobné výrobky, bylo zjevné, že komunikační protokol znají obě tyto firmy. Policie ČR se však nezajímala o to, odkud tento komunikační protokol znají. Podle měření, která byla prováděna, bylo zjištěno, že není rozdíl v tom, zda dodávky pro pult centralizované ochrany a jednotlivá objektová zařízení realizuje žalobce či žalovaný, neboť celý systém bezpečně na základě výsledků měření fungoval. Proto byla praxe výběrových řízení praktická a prospěšná a střídavě bylo využíváno výrobků žalobce i žalovaného. Svědek také uvedl, že pan O se do jisté doby prezentoval jako zástupce žalobce a od jisté doby jako zástupce žalovaného. Přesnou dobu však svědek nebyl schopen specifikovat. Pan O nabízel výrobek, který se jevil na vyšší technické úrovni než výrobek žalobce a protože Policejní prezidium Policie ČR vědělo, že vývojoví pracovníci odešli od žalobce k žalovanému, měli za to, že by nebylo rozumné nerespektovat existenci žalovaného, nespolupracovat s ním, a to jednak s ohledem na konkurenční prostředí, ale i s ohledem na budoucí možný vývoj tohoto zařízení. Bylo také jednáno s . Š. který uváděl, že je autorem softwaru a jeho užívání dal k dispozici žalovanému.

Z výsledku svědka . A . M. soud zjistil, že byl zaměstnán u žalobce zhruba v období let 1993 až 1995 ve funkci vývojový pracovník. Ve stejné funkci pak pracuje od roku 1995 u žalovaného, s nímž uzavřel novou pracovní smlouvu. To, zda dával výpověď či byl pracovní poměr ukončen dohodou u žalobce si nevzpomněl, avšak měl za to, že pokud uzavřel novou pracovní smlouvu s žalovaným, jeho původní pracovní poměr zanikl. Jako důvod změny pracovního poměru uvedl, že měl informace o tom, že se u žalobce jedná o organizační změny, nevěděl, že mezi účastníky řízení jsou spory. Nevěděl, že se jednalo o dvě firmy, neboť název FIDES byl zapsán v obchodním rejstříku a neviděl v tom problém. O sporech mezi žalobcem a žalovaným se dozvěděl z doslechu, nevěděl od koho. Měl z informací dojem, že vzniká nová část žalobce a když mu nabídli přechod, tak s tím souhlasil. Ke znalosti komunikačního protokolu svědek uvedl, že ho znal v obecné rovině, detaily však nevěděl. U žalovaného s ním nepřišel do styků, neboť už se zabýval jiným výrobkem, a to vývojem softwaru do parkovacích automatů, u žalobce se však zabýval softwarem týkajícím se rádiového přenosu pro policejní síť. Tedy jednalo se o rozdílné výrobky u žalobce a u žalovaného.

Z výsledku . J . Š. soud zjistil, že tento byl od počátku roku 1993 do poloviny roku 1998 zaměstnán u žalobce, nikdy nebyl zaměstnancem žalovaného a pracoval ve funkci zástupce ředitele divize pultů centralizované ochrany. Obchody se systémem FAUTOR probíhaly již v době vzniku jeho pracovního poměru u žalobce a podle dostupných informací, které získal, tomu tak bylo již od poloviny roku 1992. O jiném dodavateli komponentů do systému pultů centralizované ochrany FAUTOR svědek nevěděl. V květnu roku 1995 došlo k organizačním změnám ve vedení žalobce, a proto na Policejním prezidium Policie ČR vznikla nejistota, kdo by měl jaké výrobky dodávat. Protože se policejní prezidium v této situaci neumělo orientovat,

pokračování

zareagoval žalobce aktivní obchodní politikou a snažil se udržet kontakty ve prospěch dodávek svých vlastních komponentů. Podle svědka znalost komunikačního protokolu byla nezbytná pro to, aby bylo možno dodávat komponenty do zařízení pultů centralizované ochrany, a i když rozklíčování komunikačního protokolu nebylo nemožné, vyžadovalo to vynaložení značných prostředků a časový prostor, což za běžných podmínek bylo prakticky nemožné. Podle svědka v květnu roku 1995 se vývojový tým žalobce nerozpadl. Došlo pouze k odchodu pana [] a ke změnám ve společnosti, avšak rozpad, to znamená odchod všech členů vývojového týmu, nenastal a ani nehrozil. Nastaly změny v personálním obsazení, někteří zaměstnanci přešli k žalovanému, jiní zůstali u žalobce. Spolupráce s Policií ČR pokračovala i v roce 1995, a to stejně jako předtím. Asi v roce 1996 začala práce výběrových řízení, a v těchto byl oslovován jak žalobce, tak žalovaný. Z toho důvodu asi po třech letech od roku 1995 nastal u žalobce pokles dodávek, a to zejména proto, že žalovaný ve výběrových řízeních byl levnější a tedy i úspěšnější. Svědek také uvedl, že z doslechu ví, že nějaká ostravská firma dodává komponenty do pultů centralizované ochrany, což se dozvěděl v roce 1996 až 1997. To, zda tato firma dodává Policii ČR komponenty do pultů centralizované ochrany svědek nevěděl.

Žaloba není důvodná.

Žalobce se domáhal ochrany proti nekalosoutěžnímu jednání žalovaného a spolu s tím žádal poskytnutí přiměřeného zadostiučinění.

V průběhu řízení bylo prokázáno, že žalobce i žalovaný jsou společnostmi s ručením omezeným zapsanými v obchodním rejstříku vedeném Krajským soudem v Brně, a to pokud jde o žalobce od 28.5.1991, pokud pak jde o žalovaného od 7.12.1993. Soud přitom má za prokazané, že společníky obou společností jsou L H A Ž a M. U žalovaného je navíc dalším společníkem R Š. Bylo také prokázáno, že dne 30.6.1995 žalovaný vyhotovil zprávu jednatelů o své dosavadní činnosti a o záměrech další činnosti pro nejbližší období, přičemž v těchto listinách především zdůraznil zájem na pokračování činnosti v oborech poskytování softwaru a obchodní činnosti a zejména působení v oblasti pultů centralizované ochrany FAUTOR, jakož i dalších programových vybavení. Dále bylo v průběhu řízení prokázáno, že dne 1.8.1993 nastoupil do pracovního poměru u žalobce A M, a to podle pracovní smlouvy ze dne 21.4.1993, který posléze dne 20.4.1995 navrhl žalobci ukončení pracovního poměru dohodou ke dni 30.4.1995, s čímž žalobce vyslovil ústy M O souhlas, následně pak A M uzavřel pracovní smlouvu s žalovaným dne 21.4.1995, s datem vzniku pracovního poměru ke dni 1.5.1995. Bvlò také prokázáno, že zaměstnancem žalobce byl P F a to od 1.1.1994, který dne 20.4.1995 navrhl žalobci ukončení pracovního poměru dohodou ke dni 30.4.1995, což žalobce prostřednictvím M O schválil a konečně bylo prokázáno, že zaměstnancem žalobce byl také K N a to od 1.10.1994, který podal žádost o ukončení

pracovního poměru dohodou dne 20.4.1995 u žalobce a tento ji schválil prostřednictvím M. O. ke dni 30.4.1995. Dále bylo prokázáno, že v období 1.5.1995 až 31.3.1996 měl žalovaný 5 zaměstnanců, a to Z. D., P. F., F., M., A., M. a K. N.

Dále bylo v průběhu řízení prokázáno, že vláda České republiky uložila Ministerstvu vnitra ČR na svém jednání dne 7. října roku 1992 vypracovat harmonogram realizace vybavení Policie České republiky jednotným typem pultu centralizované ochrany. Následně pak probíhalo výběrové řízení, o němž byl sepsán dne 3.3.1992 protokol a taktéž byly vypracovány závěry z porady vedoucích pracovníků dne 4.3.1992 a ve výběrovém řízení byl vybrán výrobek žalobce, ohledně něhož byla uzavřena dne 10.9.1992 kupní smlouva na 21 ks zařízení FAUTOR II.

Tyto skutečnosti ve svých výpovědích také potvrdili slyšení svědci - zaměstnanci Policejního prezidia Policie ČR, a to zejména J. Š. P. K. M. K.

Také bylo prokázáno, že v průběhu roku 1997 žalobce zaslal své stanovisko k bezpečnosti provozu systému FAUTOR II Policejnímu prezídu ČR, a to dopisy ze dne 4.4.1997 a 22.10.1997, v nichž vyjadřoval pochybnosti ohledně vstupu dalšího dodavatele komponentů do systému pultu centralizované ochrany FAUTOR II s ohledem na budoucí nemožnost zabezpečení perfektního fungování a bezpečnosti provozu tohoto systému. V obou dopisech pak byla navržena řešení, která by zachovala stávající stav, to jest pouze jediného dodavatele těchto komponentů - a to žalobce.

Z vyjádření zástupců Policie ČR ze dne 21.7.1997 a 11.12.1997 pak bylo prokázáno, že Policie ČR se rozhodla umožnit vstup dalšího dodavatele objektových zařízení pro systém FAUTOR II, konkrétně byl umožněn vstup na trh společnosti A.R.T. (tedy nikoliv žalovanému). Bylo také prokázáno, že dne 21.10.1999 byla sjednána schůzka mezi žalobcem a Policií ČR, při níž mělo dojít mimo jiné k vyjasnění sporů mezi žalobcem a firmou ART s.r.o., dále o odstranění nesouladu mezi označováním žalobce v některých smlouvách jako FIDES - LINE a.s., Praha. Bylo také prokázáno, že ve věci vstupu společnosti A.R.T. s.r.o. na trh týkající se pultů centralizované ochrany byl vypracován znalecký posudek ing. Jiřího Škaroupky, a to návazně na probíhající trestní řízení ve věci zneužívání informací v obchodním styku, porušování povinností při správě cizího majetku, poškození a zneužití záznamu na nosiči informací a nekalé soutěže, přičemž znalec zde mimo jiné uvedl, že pro výrobu kompatibilních zařízení se systémem FAUTOR II je třeba detailních znalostí, zejména komunikačního protokolu, což bylo umožněno společnosti A.R.T. s.r.o. v důsledku personálního toku mezi žalobcem a touto společností. V důsledku navázání kontaktu mezi Policií ČR a firmou A.R.T. pak došlo k zhoršení postavení žalobce na trhu. V tomto směru však znalec neuvedl, zda se jednalo o povolené, či nekalosoutěžní jednání, neboť taková otázka mu nebyla položena a pokud jde o systém pultů centralizované ochrany, znalec

pokračování

vedl, že existují systémy jak v tuzemsku tak v zahraničí, které je možno s tímto zařízením srovnat. Žalobce však s ohledem na svého převažujícího odběratele, tedy Policii ČR, měl vyjímečné a jedinečné postavení na trhu a tedy zbylí výrobci, ať již tuzemští či zahraniční, byli spíše jen potenciálními konkurenty.

Bylo také prokázáno, že M O adresoval Policejnímu prezídiu Policie ČR k rukám V S pana Š a pana T dopis, datovaný 17.5.1995, v němž informoval o situaci ve společnosti FIDES spol. s r.o. a uvedl, že vývojoví pracovníci systému FAUTOR odešli od žalobce a působí nadále u žalovaného, a protože nastalo nebezpečí, že vývojový tým se rozpadne, existuje nebezpečí prolomení ochrany softwarového vybavení systému FAUTOR. Vyřazení všech ochran pro celý systém může potvrdit pouze žalovaný. Závěrem vyjádřil M O v dopise ochotu spolupracovat dále s Policií ČR. O situaci mezi žalobcem a žalovaným se Policejní prezídium dozvědělo od L H a M O. Slyšení svědci P K M K i J Š shodně vypověděli o praxi Policejního prezídia Policie ČR, tedy, že nejprve bylo spolupracováno se společností FIDES, spol. s r.o., jejíž výrobek FAUTOR II byl vybrán pro vybavení Policie ČR, následně poté, co se Policejní prezídium dozvědělo o problémech mezi žalobcem a žalovaným, aniž kterýkoliv ze svědků přesně uvedl, zda to bylo oznámeno výlučně O jako jednatelem žalovaného, měli problém se ve vzniklé situaci orientovat, a proto začali spolupracovat jak s žalobcem, tak žalovaným. Následně pak byla zavedena praxe výběrových řízení, v nichž průběžně byli úspěšní oba účastníci řízení. Tito svědci také shodně vypověděli, že výrobky obou společností, tedy žalobce i žalovaného, byly fakticky obdobné a navzájem kompatibilní. Pro fungování pultu centralizované ochrany a napojení na objektová zařízení byla nutná znalost komunikačního protokolu, přičemž z jednání obou společností s Policií ČR bylo zjevné, že tento komunikační protokol obě znají. Dále bylo prokázáno, že na vzniklou reakci Policejního prezídia ČR, to jest na rozhodnutí o tom, že bude jednáno i se společností A.R.T. a do systému připuštěna i další firma, žalobce reagoval aktivní obchodní politikou. Kromě toho bylo prokázáno, že A M který byl zaměstnancem žalobce a poté i žalovaného působil u žalobce i u žalovaného ve funkci vývojový pracovník, přičemž u obou společností pracoval na vývoji softwaru, avšak různých výrobků.

V průběhu řízení nebylo prokázáno, že ke změně postoje Policejního prezídia Policie ČR ohledně dodavatelů komponentů do pultů centralizované ochrany, tedy připuštění druhého dodavatele, to jest firmy A.R.T. s.r.o. (nikoliv tedy žalovaného), došlo výlučně na základě dopisu jednatele žalovaného ze dne 17.5.1995 nazvaného "závažné oznámení".

Podle § 41 obchodního zákoníku fyzické i právnické osoby, které se účastní hospodářské soutěže, i když nejsou podnikatelé (dále jen "soutěžitelé"), mají právo svobodně rozvíjet svou soutěžní činnost v zájmu dosažení hospodářského prospěchu a sdružovat se k výkonu této činnosti; jsou však povinni přitom

pokračování

dbát právně závazná pravidla hospodářské soutěže a nesmějí účast v soutěži zneužívat.

Ve smyslu ust. § 42 odst. 1 obchodního zákoníku přitom zneužitím účasti v hospodářské soutěži je jednak nekalé soutěžní jednání (nekalá soutěž) a dále nedovolené omezování hospodářské soutěže.

Podle § 44 odst. 1 obchodního zákoníku, nekalou soutěží je jednání v hospodářské soutěži, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže a je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům. Nekalá soutěž se zakazuje.

Soud se tedy především zabýval otázkou, zda účastníci řízení jsou soutěžiteli ve smyslu ust. § 41 obchodního zákoníku, dále pak posuzoval, zda žalobcem popsané a žalovanému vytýkané jednání, je jednáním nekalosoutěžním, tedy zda především naplňuje tzv. generální klausuli nekalé soutěže dle § 44 odst. 1 obchodního zákoníku.

Přesto, že žalovaný tvrdil, že s ohledem na převážnou shodu ve společnicích u žalobce i žalovaného tito nemohou být soutěžiteli dle § 41 obchodního zákoníku a i z tohoto důvodu je vyloučeno, aby vytýkané jednání žalovaného bylo jednáním nekalosoutěžním, soud se s tímto stanoviskem neztotožňuje a má za to, že žalobce i žalovaný jsou zcela samostatnými právníckými osobami zapsanými do obchodního rejstříku a na jejich vzájemnou nezávislost jako právníckých osob nemá vliv ani ta skutečnost, že se u obou jedná o shodu ve společnicích (u žalovaného je navíc společníkem R Š). Bylo prokázáno, že jak žalobce, tak žalovaný podnikají v podobných předmětech činnosti. Ostatně to, že oba nabízejí komponenty pro pulty centralizované ochrany bylo v průběhu řízení nepochybně prokázáno a i z toho je zřejmé, že oba účastníci řízení jsou soutěžiteli ve smyslu definice dle § 41 obchodního zákoníku.

Soud tedy dále posuzoval, zda vytýkané jednání žalovaného je jednáním v nekalé soutěži, tedy zda naplňuje právě znaky generální klausule nekalé soutěže dle § 44 odst. 1 obchodního zákoníku, když jejich naplnění je nezbytné proto, aby vytýkané jednání mohlo být také podřazeno pod jednotlivé, byť příkladmo uvedené, skutkové podstaty nekalé soutěže tak, jak jsou upraveny v ust. § 45 až 52 obchodního zákoníku.

Má-li být určité jednání považováno za jednání nekalosoutěžní dle § 44 odst. 1 obchodního zákoníku, pak se musí jednat o jednání, které je za 1) jednáním v hospodářské soutěži, 2) je v rozporu s dobrými mravy soutěže, 3) je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům. Pouze takové jednání, které naplňuje všechna tato tři kritéria tzv. generální klausule nekalé soutěže, je jednáním nekalosoutěžním, které je zakázáno. Není-li splněna byť jedna z těchto podmínek generální klausule, pak jednání vytýkané nemůže být za nekalosoutěžní jednání považováno, a z toho důvodu pak nemůže být naplněna žádná ze speciálních skutkových podstat nekalé soutěže (když žalobce vytýkané jednání

pokračování

žalovaného podřazoval pak skutkovou podstatu § 45 obchodního zákoníku klamavá reklama, dále § 47 písm. b) obchodního zákoníku vyvolání nebezpečí záměny a § 50 odst. 1 obchodního zákoníku zlehčování).

Pokud jde o požadavek, aby jednání žalovaného bylo jednáním v hospodářské soutěži, pak přesto, že pojem hospodářské soutěže není v platné právní úpravě přesně definován, z toho, co bylo v průběhu řízení prokázáno, je možno dospět k nepochybnému závěru, že jednání žalovaného bylo jednáním v hospodářské soutěži, když za jednání v hospodářské soutěži lze považovat takové jednání, které za účelem dosažení prospěchu či zisku v dané hospodářské oblasti, tedy za účelem své vlastní prosperity, má směřovat k předstížení jiných subjektů, které v téže hospodářské oblasti působí. Tedy v tomto smyslu bylo jednání žalovaného a ostatně i žalobce jednáním v hospodářské soutěži.

Pokud jde o požadavek, aby jednání bylo v rozporu s dobrymi mravy soutěže, pak je třeba říci, že ani pojem dobrým mravů není zákonem definován. Dobré mravy lze však považovat za jakési všeobecné, mimoprávní a etické zásady či normy, jejichž dodržování je vyžadováno od těch, kteří v dané hospodářské oblasti působí, tyto etické normy vymezují, co lze v dané hospodářské oblasti považovat za poctivé a slušné, sledující vlastní prospěch, avšak nepoškozující jiného. Jedná se přitom o kategorii objektivní, která je nezávislá na tom, zda osoba jednající v rozporu s dobrými mravy zamýšlela či nezamýšlela svým jednáním takovýto rozpor přivodit. V posuzovaném případě soud dospěl k závěru, že jednání žalovaného, když v průběhu řízení byl především žalovanému vytýkán dopis nazvaný "závažné oznámení" ze dne 17.5.1995, nebylo v rozporu s dobrymi mravy. Soud jej hodnotí za psaný na samé hranici korektnosti, přesto jej zejména v těch částech, které byly žalobcem napadány, to jest ohledně sdělení o hrozícím rozpadu vývojového týmu, či reálném nebezpečí prolomení ochrany softwarového vybavení, nelze považovat za takový, který by v rozporu s dobrými mravy byl. Ostatně v průběhu dokazování bylo prokázáno, že o problémech u žalobce, které nepochybně nastaly a které ani nebyly sporné, informovali hlavního odběratele pultů centralizované ochrany a jeho komponentů jak zástupci žalobce, tak zástupci žalovaného a především, a to je třeba zdůraznit, policejní prezídium především jednalo s M O L H a jako s osobami, aniž se blíže zajímalo o to, zda vystupují v postavení zástupce žalobce, zástupce žalovaného či jiné společnosti, když z průběhu dokazování vyplynulo, že ohledně dodávek komponentů pro pulty centralizované ochrany vystupoval nikoliv žalovaný, nýbrž společnost A.R.T. s.r.o., tedy subjekt třetí. Tedy kritérium rozporu s dobrymi mravy podle názoru soudu v jednání žalovaného, které bylo žalobcem vytýkáno, nebylo prokázáno.

Poslení kritérium nekalosoutěžního jednání je pak způsobilstv tohoto jednání přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům. Byť z toho, co bylo výše uvedeno, je zjevné, že nebylo-li naplněno kritérium rozporu s dobrými mravy soutěže, pak již jednání žalovaného není možno jako

pokračování

nekalosoutěžní jednání kvalifikovat, přesto i k tomuto kritériu je možno uvést, že zákon je koncipován na principu možnosti potenciální újmu přivodit, aniž ve skutečnosti tato újma nutně musí být způsobena. Tedy následek nekalosoutěžního jednání, to jest přivození konkrétní újmy, není nutný pojmovým znakem nekalosoutěžního jednání, stačí jen způsobilost takového jednání tuto újmu soutěžiteli či spotřebitelům přivodit. Ani tento pojmový znak vytýkaného jednání žalovaného nebyl soudem shledán. V průběhu řízení nebylo prokázáno, že pouze a výlučně v důsledku dopisu zasláního jednatelem žalovaného dne 17.5.1995 hlavnímu odběrateli žalobce, tedy Policejnímu prezídiu Policie ČR, tento hlavní odběratel přestal s žalobcem spolupracovat a začal spolupracovat s žalovaným, vůbec nebyla prokázána spolupráce Policejního prezídia Policie ČR s žalovaným, když ten sám uvedl, že obchody s policejním prezídiem neuskutečnil a přitom bylo prokázáno, že byl povolen vstup do obchodního prostředí s dodávkami pro pulty centralizované ochrany firmě A.R.T. spol. s.r.o.. Pokud byl v důsledku informací, které podle výsledků důkazního řízení Policejnímu prezídiu Policie ČR poskytl jak zástupci žalobce, tak zástupci žalovaného, vpuštěn na trh další konkurenční subjekt, pak jím byla společnost A.R.T. s.r.o. nikoliv žalovaný. Navíc lze uvést, že ve svém důsledku došlo k tomu, že na základě informací z různých zdrojů ohledně problémů a rozporů u žalobce a žalovaného došlo ke vzniku konkurenčního prostředí, které lze považovat za žádoucí, přičemž aniž byl žalobce vyloučen z dalších obchodních vztahů s Policejním prezídiem Policie ČR nastala praxe veřejných soutěží, tedy žalobce měl možnost nadále své výrobky nabízet a bylo pouze věcí zadavatele veřejné soutěže, zda právě výrobky žalobce jsou těmi výrobky, které nejlépe a v převážné většině kritérií požadavky té které konkrétní veřejné soutěže splňují. Žalobce, který se prezentoval jako jediný dodavatel pultů centralizované ochrany FAUTOR II pro Policejní prezídiu Policie ČR, přitom sám svým postojem znemožňoval vznik konkurenčního prostředí, to však ze strany soukromého subjektu, kterým žalobce je, podle soudu není přípustné. Má-li stát zájem na tom, aby určitý okruh dodávek byl zajištěn pouze jediným dodavatelem, aby tedy byl na trhu monopolním, či dominantním, pak je třeba takovou situaci řešit zákonnými prostředky, nikoliv cestou soudních žalob soukromoprávních subjektů domáhajících se zajištění svého monopolního či dominantního postavení. Soud tedy má za to, že vznik konkurenčního prostředí za situace, kdy bylo zajištěno fungování systému propojení jak výrobky žalobce, tak výrobky žalovaného bez vlivu na kvalitu fungování a bezpečnost tohoto systému (což svědek Š potvrdil), je naopak žádoucí. Ostatně i slyšení svědci, zaměstnanci Policejního prezídia Policie ČR o vhodnosti praxe výběrových řízení shodně vypovídali, že tato byla žádoucí a pro Policejní prezídiu Policie ČR vyhovující i prospěšná.

Pokud v průběhu řízení žalobce vytýkal, že žalovaný "přetáhl" pracovníky vývojového týmu, bývalé zaměstnance žalobce, pak v průběhu řízení bylo prokázáno, že na základě dohody o rozvázání pracovního poměru tito skončili pracovní poměr u žalobce (pokud jde o A M P F a K N). Následně pak bylo prokázáno, že

pokračování

nekalosoutěžní jednání kvalifikovat, přesto i k tomuto kritériu je možno uvést, že zákon je koncipován, na principu možnosti potenciální újmy přivodit, aniž ve skutečnosti tato újma nutně musí být způsobena. Tedy následek nekalosoutěžního jednání, to jest přivození konkrétní újmy, není nutný pojmovým znakem nekalosoutěžního jednání, stačí jen způsobilost takového jednání tuto újmu soutěžiteli či spotřebitelům přivodit. Ani tento pojmový znak vytýkaného jednání žalovaného nebyl soudem shledán. V průběhu řízení nebylo prokázáno, že pouze a výlučně v důsledku dopisu zasláního jednatelem žalovaného dne 17.5.1995 hlavnímu odběrateli žalobce, tedy Policejnímu prezídiu Policie ČR, tento hlavní odběratel přestal s žalobcem spolupracovat a začal spolupracovat s žalovaným, vůbec nebyla prokázána spolupráce Policejního prezídia Policie ČR s žalovaným, když ten sám uvedl, že obchody s policejním prezídiem neuskutečnil a přitom bylo prokázáno, že byl povolen vstup do obchodního prostředí s dodávkami pro pultů centralizované ochrany firmě A.R.T. spol. s.r.o.. Pokud byl v důsledku informací, které podle výsledků důkazního řízení Policejnímu prezídiu Policie ČR poskytl jak zástupci žalobce, tak zástupci žalovaného, vpuštěn na trh další konkurenční subjekt, pak jím byla společnost A.R.T. s.r.o. nikoliv žalovaný. Navíc lze uvést, že ve svém důsledku došlo k tomu, že na základě informací z různých zdrojů ohledně problémů a rozporů u žalobce a žalovaného došlo ke vzniku konkurenčního prostředí, které lze považovat za žádoucí, přičemž aniž byl žalobce vyloučen z dalších obchodních vztahů s Policejním prezídiem Policie ČR nastala praxe veřejných soutěží, tedy žalobce měl možnost nadále své výrobky nabízet a bylo pouze věcí zadavatele veřejné soutěže, zda právě výrobky žalobce jsou těmi výrobky, které nejlépe a v převážné většině kritérií požadavky té které konkrétní veřejné soutěže splňují. Žalobce, který se prezentoval jako jediný dodavatel pultů centralizované ochrany FAUTOR II pro Policejní prezídiu Policie ČR, přitom sám svým postojem znemožňoval vznik konkurenčního prostředí, to však ze strany soukromého subjektu, kterým žalobce je, podle soudu není přípustné. Má-li stát zájem na tom, aby určitý okruh dodávek byl zajištěn pouze jediným dodavatelem, aby tedy byl na trhu monopolním, či dominantním, pak je třeba takovou situaci řešit zákonnými prostředky, nikoliv cestou soudních žalob soukromoprávních subjektů domáhajících se zajištění svého monopolního či dominantního postavení. Soud tedy má za to, že vznik konkurenčního prostředí za situace, kdy bylo zajištěno fungování systému pultů centralizované ochrany a jejich komponentů ve vzájemném propojení jak výrobky žalobce, tak výrobky žalovaného bez vlivu na kvalitu fungování a bezpečnost tohoto systému (což svědek Štajnrt potvrdil), je naopak žádoucí. Ostatně i slyšení svědci, zaměstnanci Policejního prezídia Policie ČR o vhodnosti praxe výběrových řízení shodně vypovídali, že tato byla žádoucí a pro Policejní prezídiu Policie ČR vyhovující i prospěšná.

Pokud v průběhu řízení žalobce vytýkal, že žalovaný "přetáhl" pracovníky vývojového týmu, bývalé zaměstnance žalobce, pak v průběhu řízení bylo prokázáno, že na základě dohody o rozvázání pracovního poměru tito skončili pracovní poměr u žalobce (pokud jde o A. M. P. F. a K. N.). Následně pak bylo prokázáno, že

pokračování

A. M. uzavřel pracovní smlouvu s žalovaným. Takovéto jednání nelze charakterizovat jako jednání nekalosoutěžní. Pokud došlo k uzavření pracovní smlouvy v níž bylo zakázáno po skončení pracovního poměru pracovat u tzv. konkurenční firmy, pak se mohlo jednat pouze a výlučně ze strany porušujícího zaměstnance o porušení pracovní smlouvy, a pracovníprávních předpisů, nikoliv o jednání nekalosoutěžní, navíc nemohlo jít o nekalosoutěžní jednání žalovaného, když stranou je ponechávána otázka platnosti či neplatnosti tzv. konkurenční doložky v pracovní smlouvě, neboť tato nebyla předmětem sporu. Jakýkoliv vliv žalovaného na odchod zaměstnanců žalobce k žalovanému nebyl prokázán.

K otázce možného přivození újmy žalobci v důsledku popsaného jednání žalovaného pak ještě možno dodat, že pokud byl zmenšen objem zakázek žalobce, pak z žádného důkazu v průběhu řízení nevyplývá, že by se tak stalo v důsledku jednání žalovaného, nýbrž i bývalý zaměstnanec žalobce J. Š. vypověděl, že se tak stalo v důsledku nastolení praxe výběrových řízení, tedy v důsledku vzniku konkurenčního prostředí a možného vstupu dalších dodavatelů pro potřeby Policejního prezidia Policie ČR, přičemž z důkazů bylo také prokázáno, že to nebyla pouze společnost A.R.T. s.r.o. (nikoliv žalovaný), která Policejnímu prezidiu ČR dodávala, nýbrž dodavateli byly i další společnosti, což také potvrdil znalec ve svém znaleckém posudku podaném pro potřeby trestního řízení. Navíc pak umenšení objemu zakázek v průběhu řízení ani ze strany žalobce prokázáno nebylo, a toto kritérium nekalosoutěžního jednání tedy zůstalo v rovině neprokázaných skutkových tvrzení.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy soud dospěl k závěru, že jednání žalovaného nenaplnuje všechny znaky generální klausule nekalé soutěže dle § 44 odst. 1 obchodního zákoníku, a tedy není jednáním nekalosoutěžním. Protože tedy nebylo shledáno nekalosoutěžní jednání žalovaného, soud se již dále nezabýval tím, zda žalobcem popsané a žalovanému vytýkané jednání mohlo naplnit znaky jednotlivých skutkových podstat nekalé soutěže, to znamená skutkové podstaty dle § 45 obchodního zákoníku, klamavé reklamy, skutkové podstaty dle § 47 písm. b) obchodního zákoníku, vyvolání nebezpečí záměny, či zlehčování dle § 50 odst. 1 obchodního zákoníku, neboť jak již bylo výše uvedeno, předpokladem pro to, aby jednání mohlo být považováno za nekalosoutěžní podle jednotlivých speciálních skutkových podstat nekalé soutěže dle § 44 odst. 2 obchodního zákoníku je, že takové jednání současně naplnuje znaky generální klausule nekalé soutěže dle § 44 odst. 1 obchodního zákoníku. Protože to prokázáno nebylo, soud dále podřazení vytýkaného jednání žalovaného pod jednotlivé znaky skutkových podstat nekalé soutěže neprovedl, neboť to bylo nadbytečné.

Soud tedy zamítl jak požadavek žalobce na zaslání omluvného dopisu Ministerstvu vnitra České republiky a dále také požadavek na zaplacení přiměřeného zadostiučinění ve výši 2.500.000,-- Kč. Protože přiměřené zadostiučinění v podstatě znamená nahrazení nemajetkové újmy, která vznikla nekalosoutěžním jednáním dotčenému účastníku řízení, kterou však

pokračování

nelze nahradit jinak než v penězích, přičemž však ono nekalosoutěžní jednání žalovaného nebylo prokázáno, pak nebylo důvodu, aby bylo žalobci přiznáno právo na přiměřené zadostiučinění. K tomu lze jen uvést, že tento požadavek ze strany žalobce nebyl v průběhu řízení dostatečně prokazován, což však z pohledu neprokázání tvrzeného nekalosoutěžního jednání žalovaného nebylo podstatné. Soud tedy ani požadavku na zaplacení přiměřeného zadostiučinění z důvodu neexistence nekalosoutěžního jednání žalovaného nevyhověl. Pokud pak žalobce žádal též v souladu s ust. § 55 odst. 2 obchodního zákoníku přiznat právo na uveřejnění rozsudku, a to výroku a zkráceného odůvodnění rozsudku, pak ani toto právo žalobci přiznáno nebylo, neboť toto právo je možno přiznat, (když záleží na úvaze soudu) pouze v tom případě, je-li návrhu žalobce vyhověno. Protože však v daném případě žaloba byla zamítnuta, toto právo žalobci být ani přiznáno nemohlo.

V průběhu řízení žalobce navrhoval k prokázání svých tvrzení další důkazy. Tyto důkazy však soud již nepřipustil, neboť je považoval za důkazy nadbytečné. Jednalo se o odborné vyjádření doc. JUDr. Milana Galvase, CSc. ve věci trestního řízení proti obviněnému M. O. a

R. Š. k otázce povahy pracovního poměru u žalobce a dále stanovisko Finančního úřadu Brno III ze dne 28.2.2001 na žádost Městského úřadu vyšetřování ve věci trestního řízení proti O. a Š., dále pak o výslechy svědků J. P., F. A. P. F. K. N., D. M. a R.

Š., dále o důkaz znaleckým posudkem z oboru oceňování podniku, důkaz listinou nazvanou "představení firmy", a důkaz usnesením Úřadu průmyslového vlastnictví ve věcech vlastnictví patentu J. Š. a O. blíže nespecifikovaných. Pokud jde o poslední jmenované důkazy, to jest usnesení Úřadu průmyslového vlastnictví ohledně vlastnictví patentů, pak tyto skutečnosti nebyly předmětem sporu a navíc ani pro rozhodnutí z hlediska rozsahu předmětu sporu nemohly přinést jakékoliv rozhodné skutečnosti, proto tyto důkazy soud nepřipustil. Pokud jde o důkaz znaleckým posudkem z oboru oceňování podniku, tento byl žalobcem navržen k prokázání výše přiměřeného zadostiučinění v rozsahu 2.500.000,- Kč, tento důkaz však soud nepřipustil z toho důvodu, že z provedeného dokazování dospěl k závěru, že jednání žalovaného není jednání nekalosoutěžním a tedy, že požadavek na přiměřené zadostiučinění, ať již je uplatněn v jakékoliv výši, není důvodný. Pokud pak byly navrhovány důkazy listinami ve věci trestního řízení proti ing. C. a Š., pak ani otázka povahy pracovního poměru Š. u žalobce ani stanovisko Finančního úřadu Brno III nebyly taktéž pro posouzení povahy jednání žalovaného, které bylo předmětem sporu, rozhodné a nemohly přinést pro žalobce příznivější rozhodnutí. Pokud pak jde o výslechy svědků žalobcem navržených, jednalo se o zaměstnance žalobce, kteří měli vypovídat o ukončení pracovního poměru u žalobce a navázání pracovního poměru u žalovaného, ale tyto skutečnosti taktéž nebyly předmětem sporu a ani tyto skutečnosti nemohly ovlivnit posouzení povahy jednání žalovaného, které bylo soudem provedeno, tak jak bylo výše popsáno. Soud tedy všechny tyto důkazy s poukazem na zásadu hospodárnosti řízení (§ 6 o.s.ř.)

pokračování

nepřipustil.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o.s.ř.. Žalovaný byl ve sporu plně úspěšný a soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 119.825,-- Kč. Tyto náklady představují náhradu za úkony právního zástupce, a to za tři úkony právní pomoci po Kč 18.250,-- (příčemž výše náhrady za 1 úkon právní pomoci byla vyčíslena s poukazem na ust. § 12 odst. 3 a § 9 odst. 1 vyhlášky č. 177/96 Sb.) a tyto úkony představují přípravu a převzetí věci, písemné vyjádření k předmětu sporu ze dne 2.10.1997 a účast na ústním jednání dne 26.1.1998. Dále pak byly přiznány náklady právního zastoupení za 5 úkonů právní pomoci po Kč 11.750,-- (když od 22.4.2002 byly úkony právního zastoupení s ohledem na částečné zpětvzetí žaloby vyčísleny v souladu s ust. § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/96 Sb. právě ve výši 11.750,-- Kč) a tyto náklady byly přiznány za účast na ústním jednání dne 22.4.2002, dále 2 x úkon za účast na ústním jednání dne 27.1.2003 (když toto jednání trvalo déle než 2 hodiny) a za účast na ústním jednání dne 28.4.2003, (když i v tomto případě trvalo ústní jednání déle než 2 hodiny), dále pak bylo přiznáno půl úkonu právní pomoci po Kč 11.750,--, to jest 5.875,-- Kč za účast při vyhlášení rozsudku dne 5.5.2003. K tomu pak bylo přiznáno 6 paušálů po Kč 75,--, celkem tedy 119.825,-- Kč. Tyto náklady byly přiznány v souladu s ust. § 8 odst. 1, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 12 odst. 3 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/96 Sb.. Tyto náklady soud považuje za důvodně a účelně vynaložené k uplatnění obrany žalovaného ve sporu.

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Jestliže žalobce nesplní dobrovolně soudem uloženou povinnost (IV. výrok rozsudku), může se žalovaný domáhat výkonu rozhodnutí u obecného soudu žalobce.

Krajský soud v Brně
dne 05.05.2003

